

ESIMENE PEATÜKK

P alav maipäike lõõskas armutult rohetavate maisipõldude, lopsakate luhtade, mäletseva lehmakarja ja Roushami mõisapargi salude kohal. Jenny Starling pööras muldvana kirsipunase furgooni külavaheteele ja hõõgus palavusest, mis sest, et oli kõik autoaknad alla kerinud.

Oli reede hommik ja peaaegu kõik olid külakese hüljanud, et linna tööle sõita. Ainult Pöögipuu härrastemajas tõusis pererahvas alles nüüd voodist, kuigi kell oli juba pool kümme läbi.

Üks valgepäine mees, jalas kottis püksid ja seljas avar särk, ajas end roosipeenarde kõplamise kohalt püsti, kui kirev väike furgoon peaväravast sisse sõitis, ja jäi selle lähenemist jälgima. Mees kuulis, kuidas siit-sealt roostetama hakanud sõiduki mootor protestis, kui sunniti esimest käiku sisse võtma, ja mõtles muigamisi, kuidas see küll ülevaatuse läbis.

Justkui ta mõtteid lugedes paugatas summuti kehkja ja trotsliku tagasilöögi, kui furgoon aedikust mööda vuras, ja mees jõudis vaid vilksamisi märgata juhti – õlgadeni ulatuvate, järku lõigatud süsimustade juustega naist, kes paugatuse peale nagu krimpsutas.

Õlgu kehitades asus mees uuesti tööle, mõeldes, mida võib sellise romuga ringi kärutaval tegelasel härraste juurde asja olla.

Pärna- ja pöögipuudega palistatud puiestee laienes Pöögipuu härbereri ees avaraks poolringiks ja kui Jenny lähemale sõitis, märkas ta kruusatatud platsi, mida kasutati tema oletamist mööda parkimisplatsina. Ta jättis auto mõneks hetkeks seisma, et hoonet uurida, ja otsustas, et see talle üsnagi meeldib. Kandiline ja lihtsa plaaniga, pärines see peaaegu kahtlemata George'i ajast, fassaadil ridade kaupa suuri lükandaknaid. Hoone oli ehitatud korralikust vastupidavast Cotswoldi liivakivist, mis hiilgas kuumas

kevadpäikeses nagu paksuks keedetud koor. Lõunaküljel ronis kena kirju luuderohi ja klassikalise portikuse kohal oli kohe õide puhkemas võrratu kassitapp.

Jenny juba ootas, et saaks toitlustada suurt kahe inimese sünnipäeva, mida siin nädalavahetusel peetakse. Aga samas polnud vahet – kokkamine rõõmustas teda alati.

Ta parkis furgooni lähedalasuva pärna varju, seiskas mootori ja ronis välja.

Jenny oli 185 sentimeetrit pikk, suure kondi ja mitmest kohast kurvika, korraliku polstriga naine. Meestele mõjus ta kas kütkestavalt või hirmutavalt, mõnikord mõlemat korraga. Jenny oli aastatega nende kütkestatute väljanõppimises üsna vilunuks saanud, aga jäi suure hoole ja otsustavusega vallaliseks. Abielu ja emadus ei pakkunud talle veel mingit huvi.

Aednik, kes oli jälginud furgooni saabumist mõisasüdame ette, toetas end nüüd kõplale ja vilistas heakskiitvalt junoliku unelma peale, kes niivõrd vähelubavast sõidukist nähtavale ilmus. See päev kisub aina veidramaks, arutles ta endamisi. Esiteks leidis ta vaese poisi tiigist surnuna, seejärel kolistasid politseiautod kohale ja nüüd saabus veel nii pilkupüüdev naine. Ta vangutas pead ja hakkas jälle kõplama. Eks ta ole, mõtiskles ta filosoofiliselt. Kunagi ei tea, mida elu järgmiseks ette viskab.

Jenny Starling tavaliselt pigem marssis kui kõndis, ja nüüd astus ta rutakalt suurte tammiste uste poole, mugavad tennised rütmiliselt kruusa rutjumas. See hääl ajas liikvele mõne hallorava, kes olid muru seest pöögipähkleid otsinud, ja nüüd vudisid nad varjulisse latva, kus Jenny kuulis neid vihaselt tänitamas, kui ta kassilikult pehmel kõnnakul ukse poole läks.

Teadmata, kas suunduda tagauksele või mitte, leidis ta vanamoodsa sepisrauast kellaketi, tõmbas seda ja lootis parimat. Tööandjad võivad veidrikud olla, nagu ta oma rändkoka karjääri jooksul juba teada oli saanud. Ja polnud ka kindel, kas selle võrratu häärberi elanikud on mõnest vanast suguvõsast või hoopis usrikkad. Tal endal polnud kummagi suhtes eelarvamusi, kuni nad

tema peale ülevalt alla ei vaata. Kui oli üks asi, mida Jenny Starling vihkas, siis oli see snoobide alluvuses töötamine. Sama kehtis oma eelistust peale suruvate taimetoitlaste kohta.

Jenny pidi kaua vastust ootama ja hakkas juba uuesti uksekella andma, kui uks ootamatult avanes ning temaga vahtis ilmetult tõtt üks pikk, longus õlgade ja kena pahmaka hallide juustega isik. Mees kandis tumesinist ülikonda, tagasihoidlikku lipsu ja uskumatul kombel isegi valgeid kindaid.

Taevane arm, mõtles Jenny kohkunult – ehtne ülemteener! Ta oli arvanud, et seesinane inimlik on tänapäevaks praktiliselt välja surnud.

Ülemteener vaatas omakorda teda üle, silmad üllatusest järjest suuremad. Täna kandis Jenny poole sääreni ulatuvat avarat lillelist seelikut, mis oli ehk pisut kortsus; valget pluusi ja õige vähe meiki. Oma arust nägi ta kõigiti kaubanduslik välja. Pahviks lõi selle leppimatusse võrdkuju tõsiasia, et naist oli nii palju. Et Jenny oli taolise reaktsiooniga juba aastate jooksul harjunud, ei pannud ta seda pahaks.

Aga lisaks, nagu Jenny teravneva huviga oma igihalja-sinistes silmades täheldas, oli ülemteener pisut hajevil.

„Jah?“ tõi too lõpuks kuuldavale, kuigi mitte just julgustaval häälel. Ta jättis mulje, nagu üritaks keegi talle terrassi liuguksi müütada või teda mõnda imetabasesse kristlikku sekti meelitada.

„Ma olen Jenny Starling,“ ütles Jenny lihtsalt ning jäi ootama. Olgugi et ülemteenrid on haruldased, ei kartnud Jenny neid põrmugi. Tegelikult kippus üsna vähe leiduma asju, mis oleksid teda kohutanud. Kui, siis ehk vahest liiga sõjakalt meelestatud taimetoitlased.

Viimaks oli ülemteener sunnitud pikale veniva vaikuse katkestama. „Ah jaa. Too uus kokk,“ tõmbas ta ninaga. „Tööliste sissepääs on maja taga. Mina olen Chase, Greeride ülemteener.“

Jenny ohkas mõttes. „Ma pole uus kokk,“ parandas ta meest kannatlikult. „Lubasin vaid preili Alicia Greeri ja tema kaksik-venna tulevast sünnipäeva toitlustada. Kas Alicia on kodus?“

Mul on muide kokku lepitud.“ Ja pealegi, nagu ta tooniga mõista andis, ei meeldinud talle oodata.

Ülemteener oli selle turmtule ja ootamatu rünnaku peale nii üllatanud, et unustas isegi silmi pilgutada. Aga ta kogus end üsna kiiresti. „Loomulikult, miss Starling,“ andis ta järele, hääletoon peensusteni sama neutraalseks timmitud kui Jennyl, kuid keha-hoius õhkõrn põlgus. „Preili Greer muidugi juba ootabki teid. Aga võib ette tulla teatav, ee, viivitus,“ lisas ta tõrksalt ja taas tekkis Jennyl tunne, et miski pole Pöögipuu häärberis päris nii, nagu peaks.

Ta oli pisiasjade märkamises alati osav olnud. Pea lõikas tal juba lapsena, aga *õnneks* oli teda vastukaaluks õnnistatud ka sooja südamega. See haruldane kooslus oli tal võimaldanud aastate jooksul saada üheks neist inimestest, kes tabavad teiste käitumises pisimagi tundevirvenduse ja oskavad neid tänu sellele edukalt läbi näha. Ja alates varastest kahekümnendatest olid sõbrad ja sugulased häda korral sageli just tema poole pöördunud. Mõnikord võtsid nad ta nõu – mis oli eranditult usaldusväärne, kuid mitte alati teretulnud – lausa kuulda.

Nüüd astus ta üle läve eeskotta, mis pakkus imelist värskendust ja pakatas traditsioonidest, ning lootis, et mis siin ka lahti poleks, ei pea tema sellega tegelema.

Mustad ja valged põrandaplaadid sirutusid üle põranda suure puust trepini ja ühes küljes tiksus kaalukalt vana kappkell. Kahe ukse vahel seisis ümmargusel laual vaasitäis äsjasätitud iiriseid ja habanelke. Jennyle tundus kõik väga kunstlikuna, nagu oleks keegi uurinud ajakirjast Homes & Gardens fotosid, et näha, kuidas kõrgklassi maaelu peaks välja nägema, ja ohkas selle peale mõttes.

Kuigi Jenny oli ehtsa toidu misjonär, tekkis tal selge eelaimus, et sellest majapidamisest ta erilisi fänne ei leia. Ta lihtsalt teadis seda, ilma et oleks pidanud küsimagi, et Greerid sooviksid pidulaual näha ainult efekti, mitte sisu. Kahtlemata midagi sellist, mida valmistas mõnes telesaates viimase aja popim kuulsus.

Aga küll Jenny need tõkked ületab!

„Teatan preili Greerile teie saabumisest,“ lubas ülemteener ja vantsis jalgu lohistades minema.

Jenny ootas kannatlikult, nautides eeskoja jahedust. Õige pea kostiski samme, eksimatult naise samme, mis eeskoda ülejäänud majaga ühendavast pikast kiviplaadidega koridorist lähemale kõpsusid, ja Jenny pöördus tööandjat tervitama.

Maheblondide juustega, mis olid lõigatud moekasse lakutud paažisoengusse, oli tema poole astuv naine üks ilusamaid, keda Jenny oli pikka aega näinud. Peenike kui supermodell ja seljas pööraselt kalli moega valge tuppkleit, mis oli peaaegu läbipaistev, aga mitte päris. Täiusliku päevitusega naine kandis valgeid rihmadega sandaale ja ühtainsat pärlipiisakest pika hõbeketi otsas. Preili terava lõuga tüdrukuohtu nägu oli laitmatult jumestatud – isegi kell kümme hommikul.

„Miss Greer? Mina olen Jenny Starling. Toitlustaja,“ tutvustas Jenny end ametlikult ja sirutas käe välja. „Teil on imeilus kodu. Pole midagi imestada, et tahtsite oma pidu just siin korraldada. Ma ei usu, et müilide raadiuses oleks ühtegi hotelli ega peosaali, mis sellele siin lähedalegi jõuaks,“ lisas ta meeldivalt.

Alicia Greer, kes oli teda suurte kahvatusiniste silmadega jõllitanud, tegi ilmse katse viisakalt vastata, ja pistis talle oma saleda valge käekese pihku. Naised surusid ettevaatlikult kätt.

„Miss Starling,“ ütles Alicia Greer, keeldudes ühelgi tingimusel teda Jennyks kutsumast. „Mul on nii hea meel, et saite tulla. Ma olen selle peoga nii rakkes olnud, et te ei usukski,“ jätkas ta, püüdes mitte enda ees seisvat naishiidu jõllitada. „Ema ja isa puhusid selle nii suureks ja nüüd juhtus veel kõik see.“ Neiu laperdas kätt abitult õhus.

Jenny kergitas üht tumedat kulmu. „Kõik see?“ kordas ta peale-tükkimatult. Kõik mis? mõtles ta endamisi.

Alicia naeratas ebalevalt. „Vabandust, miss Starling, aga ma kardan, et te tabasite meid halval ajal. Siin juhtus kohutav õnnetus, kas teate.“

Jenny lootis, et köök maha ei põlenud. Omal ajal tuli kokkamist ette ka väga ebasoodsates tingimustes, aga see oli endiselt ta kõige hullem košmaar. „Tohoh? Loodetavasti mitte midagi väga hullu?“ küsis ta teeseldud naeratusega vastu. Jenny oli ebsiirastes naeratuses vilunud, nagu talle oli öeldud.

Kuid Alicia Greer ei kavatsenud selles alla jääda. „Keegi on surnud,“ ütles ta kiretult. „Kohutav õnnetus. Kardetavasti kubiseb siin politseinikest.“

Jennyl õnnetus peaaegu mitte lasta suul ammuli vajuda, aga süda kukkus küll saapasäärde. „Ahah,“ ütles ta pisut juhmilt ja tundis judinat, mis ähvardas kogu keha vallutada. Peo pidamine majas, mida on äsja tabanud tragöödia, ei tundunud talle hea mõttena.

„Kui kurb,“ ütles ta sama juhmilt, kui sai selgeks, et Alicia ei hakka juhtunud täpsustama. „Noh.“ Jenny hõõrus oma suuri, ent vormikaid käsi kokku ja vaatas nooremale naisele küsivalt otsa.

„Ah jah, vabandust,“ reageeris Alicia vihjele. „Palun tulge kabinetti ja arutame asjad läbi.“ Ta juhatas Jenny raamatukokku, mida ehtis tume tammetahveldis ning imeline, kuigi vanemapoolne idamaine vaip. Veelgi enam rõõmustas Jenny, kui silmas kogukaid nõõbitud nahktugitoole. Et ta oli nii kerekas kui ta oli, pidi Jenny hoolega ette vaatama, millisel toolil ta istet võtab.

„Ema palkas muidugi peokorraldaja,“ sõnas Alicia toolile laskudes ja pakkus talle viisaka naeratusega enda vastas istet. „Ja mu isa on nii vanamoodne, et nõuab šampanjapüramiidi, kujutate ette? Ma ei saa muide teisiti, kui pean ka aeg-ajalt sõna sekka ütlema, kasvõi selleks, et veidi ulakust teha,“ lisas ta, püüdes nii läbinähtavalt toitlustaja reaktsiooni näha, et Jennyl hakkas temast lausa kahju.

Mida preili tahtis Jennyle tegelikult mõista anda, oli muidugi see, et tema isa on nii rikas, et võib endale lubada peokorraldajaid ja kõike kõige paremat. Ja et toitlustaja sellega toime tuleks.

Seda, mida Alicia siis ütles, kui Jenny talle räägiks, et ta enda isa võiks Greerid kahekümnekordselt üles osta, ei vaevunud Jenny välja uurima.

„Teid soovitas mulle ühe tuttava tuttav,“ jätkas Alicia, jälgides amatsoonist kokka teatava lummatud vastikusega. Kogu elu oli Aliciasse tambitud proua Wallis Simpsoni elufilosoofiat, et naine ei tohi olla liiga kõhn ega liiga rikas. Siin ta nüüd oli, silmitsi ühiskonna kõige hullema õudusunenäoga – hiiglase mõõtu naisega – ja tal polnud aimugi, kuidas temaga käituda. Esiteks näis see naine alandliku koogutamise asemel kiirgavat enesekindlust ja sitkust, mis lõi Alicia täielikult verest välja. Veel hullem – ta näis kiirgavat nii võimsat seksuaalsust, mis mõjaks meestele Alicia arvates väga ligitõmbavalt.

Kuigi välimuse põhjal eeldaks vastupidist, tajus Alicia, et sellel häirivalt ja ebaloogiliselt atraktiivsel naisterahval tuleks vaid sõrmenipsu teha, et mehed ummisjalu jookseksid. Ja see tekitas Alicias tema suhtes äärmist vastumeelsust.

„Kas soovite midagi juua, miss Starling?“ küsis ta särava naeratusega.

Jenny naeratus laienes õige pisut. Need, kes teda hästi tundsid, oleksid ta silmis tabanud võitlushimulise sädeme, ning targu eemale hoidnud. „Oi, palun kutsuge mind Jennyks,“ ütles ta mesiselt. Siis, nähes teist naist võpatamas, lisas ta sujuvalt: „Kui te just ei eelista ... ee ... ametlikumat tooni,“ andes sellega selgelt mõista, et vahest pidas Alicia end liiga uhkeks ja tähtsaks, et nii lihtsa palgatöölisega sina peale minna.

Mõistagi ei kavatsenudki Alicia lasta tal selle käiguga puhtalt pääseda. „Ei, muidugi mitte. Kui Jenny, siis Jenny. Kas soovite tassi teed, Jenny?“

„Ei aitäh, selleks on liiga palav,“ vastas Jenny rõõmsalt, „aga sidrunijook sobiks küll, kui pakutakse.“

Alicia naeratas lahkelt vastu. „Muidugi.“ Ta läks puhvetkapi juurde ja valas Tesco toidupoe logoga pudelist hägust vedelikku, mis olevat „ehtne“ sidrunijook.

Jenny varjas alistunud ohet ja võttis klaasi vastu. Nojah, ise ta ju küsis! Aga esimene asi, mida ta kööki jõudes teeb, on õige morss, töötas ta endale. Ta võttis viisakusest väikese lonksu ja

tema maitsepungad, igäuks neist võrratu gurmaan, judistasid end kunstlike maitseainete rünnaku peale.

„Te mainisite meilis,“ alustas Jenny asja kallale asudes, „et soovite korraldada kuuekäigulise õhtusöögi kahekümnele külalisele kell pool seitse õhtul, enne kui õige pidu pihta hakkab. Kas mäletan õigesti?“

„Hmm?“ Alicia, kes oli aknast ainiti tiigi poole vaadanud, võpatas ärkvele. „Ah jaa, täpselt nii. Ja siis peo enda ajal pakusime muidugi suupisteid.“ Ta viipas ähmaselt käega. „Midagi teistsugust, kui võimalik. Tänapäeval on nii raske midagi originaalset teha, kas pole?“ Ta naeratas magedalt, aga silmis põles põlglik väljakutse.

Jenny naeratas hundilikult vastu. „Oi, jätke see minu hooleks,“ soovitas ta soojalt.

„Me ootame ligi sadat külalist, sest ma kutsusin kõik, kes vähegi keegi on,“ hoiatas Alicia. „Tahan, et Justinil oleks ka hästi lõbus,“ lisas ta rangelt.

Jennyl võttis oma kaks sekundit aega, enne kui taipas, et Justin peab olema Alicia kaksikvend.

„Kutsed on kella poole üheksaks, nii et meil peaks õhtusöögiks piisavalt aega jääma,“ jätkas kaunis mõisapreili, sinisilmad nüüd liigagi elevel.

„Pluss suupisted,“ meenutas Jenny, üritades rangelt tööle keskenduda. „Midagi stiilis Rockefelleri austrid, täidetud vutimunad, marineeritud loomaliha vardad ja muu taoline?“

„Jah! Täpselt,“ nõustus Alicia suure innuga, kui hakkas esimest korda Jenny amatsoonliku kesta varjus märkama ka aru ja annet. „Justin armastab vürtsikat toitu,“ lasi ta edasi, kummardudes pisut ette, kuigi ta kriipsujukulik keha oli endiselt vaid luu ja poos. „Nii et palju vürtse ja nii edasi. Ja Tai köök meeldib talle ka, nii et äkki saaksite paari roa sisse sidrunheina panna? Ta jumaldab sidrunheina.“

Jenny noogutas. Mõtted polnud tal aga kordki toidul, vaid Alicia järsul ja ootamatul isetusel. Kuigi ta oli veendunud, et Alicia

poolest võib kogu maailm põrgu käia, kui see talle kasulik on, pidas ta oma kaksikvenda ilmselt pühaks ja puutumatuks.

„Pole probleemi,“ lubas Jenny. „Võime kõik ta eelistused ja mitte-eelistused läbi käia ning koostada menüü, mis ei sobi ainult talle, vaid ka külalistele.“

„Ah, see võib õhtuni oodata,“ nähvas Alicia, kellel hakkas ilmselt igav. Jenny võttis vihjet kuulda, noogutas ja tõusis üllatava elegantsiga püsti, visandades mõttes menüüid. Nagu alati, pidi talle makstama kopsakat vaevatasu.

Ta jättis preiliga jällenagemiseni ja naasis eeskotta, kust leidis Chase'i ootamas. Ülemteener oli ta pisikese reisikohvri autost ära toonud ja juhatas Jenny nüüd trepist üles.

Jennyl oli peaaegu alati lepingus klausel, et talle tuleb teenuse osutamise vältel täispansioniga öömaja võimaldada ning Pöögi-puu häärberis leidis ta eest tõeliselt meeldiva külalistetoa, kus olid suured aknad ja kõrge lagi. Ja mis kõige tähtsam: tema pikkusele naisele sobivalt toeka ekstrasuure voodi.

Chase potsatas ta sumadani põrandale ja lahkus sõnagi lausumata.

„Nonoh, keetsid endale järjekordse supi kokku, mis,“ noomis Jenny tualettlaua ees oma kahetsevat peegelpilti. Siis kehtas ta aga mõttes õlgu ja asus kohvrit lahti pakkima.

Kui ta oli oma vähesed, ent elegantsed rõivad korralikult ära pannud, lonkis ta akna juurde ja vaatas hoolitsetud aeda. Külluslikes värvitsoonides lillepeenrad palistasid lopsakaid murulappe ja kaugemast nurgast paistis suur kivimüüri ümbritsetud köögiviljaaed, mis võttis tal silme eest kirjuks. Kui ta on autost ka köögitarvikud ära toonud, tuleks aed kiiremas korras üle vaadata ja näha, milliseid küpseid vilju seal leidub.

Iluaias keskel vulises ojake, mis lookles maaliliselt strateegilistesse kohtadesse püstitatud puitsildade all. Oja ise suubus suurde tiiki, ning just siis, kui ta sinnapoole vaatas, tõmmati sellest välja surnukeha.

Süda iiveldamaajavalt peksmas, avas ta suured lükandaknad ja

küünitas end välja. Värvitud aknalaud, mida päike küttis, oli ta pihkude all liiga kuum, aga ta ei teinud ebamugavust märkama.

Tiigi ümber oli aeda kogunenud väike valitud rahvahulk ja Jennyl polnud sugugi raske juhtfiguuri kindlaks teha. Pikk ja silmatorkava lühikese hõbehalli soenguga mees rääkis ühe tumedapäise masaja tegelasega.

Jenny pööras pilgu kiiruga laibalt ära, kuid jõudis märgata märgi heledaid juukseid. Tema sarvkestale talletus nägemus kahvatust, noorest, nägusast poisinäost, enne kui surnu tseremoonitsemata musta laibakotti pakiti.

Jenny ohkas sügavalt. Talle ei meeldinud eriti viibida majas, kus tiriti tiikidest otse ta magamistoa akna all surnukehi välja. Ta taipas, et mõtted triivisid juba mõrvale ja imestas, miks ta kohe eeldab, et mängus pidi olema kuri käsi. Pealegi tuleb ju õnnetusi ikka ette, seejuures pidevalt.

Pahatujuliselt läks ta trepimademele ning kuulatas kõhedalt vaikset maja. Seejärel laskus ta rutuga alumisele korrusele ja otsis üles köögi, mis paiknes veel kolme järsu astme võrra alumisest korrusest madalamal. Seal taipas ta ühe pilguga kõike, mida vaja, ning võis kergendunult hingata. Lisaks suurele elektrilisele praeahjule olid seal ka Aga gaasipliit ja mikrolaineahi. Lisaks leidus seal sügav kahe poolega valamü ja küllaldaselt tööpindu. See ajab asja kohe kindlasti ära.

Aga ta ei viibinud seal üksi. Üks jässakas keskealine naine istus laua ääres ja jõi teed ning kraanikausi juures kooris kartuleid väike sooniline pruunisilmne naine, kes võis olla mis tahes vanuses kusagil kolmekümne ja kuuekümne vahel.

„Sina oled ilmselt see uhke kokk, kelle nad tellisid, mis?“ küsis teejooja varjamatu vaenulikkusega. „Mina olen Martha. See seal on Vera.“

Jenny oletas, et mõlemad naised olid suurema osa elust kohanud olnud ega pidanud eriti rändkokkadest lugu. Ta naeratas soojalt. „Jah, tere. Teie olete vist Greeride päriskokk?“ küsis ta rõõmsalt, sahmis kööki sisse ja sirutas käe välja.

Martha võttis selle tõrksalt vastu, silmad kiirelt sissetungijat seiramas. Hilistes kahekümnendates, pakkus ta mõttes, nii et mitte päris verisulis kõiketeadja, keda ta oli oodanud. Ja vähemalt nägi ta koka moodi välja. Martha ei usaldanud piitspeenikesi kokkasid ilma peal. Ikkagi polnud sellel naisel *tema* kööki asja.

Jenny, kes selle kõik ta näolt õigesti välja luges, ainult mühatas selle peale mõttes. Noh, ta on siin lõppude lõpuks ainult üheks nädalavahetuseks, ja siis teeb minekut.

Samal hetkel pani silmanurgast märgatud järsk liigutus ta teravalt pead pöörama. Ja seal, kingakuhja kõrval põrandal, istus kõige suurem triibuline kass, keda Jenny oli elu sees näinud.

Kass pistis ta peale sisistama.

„See on minu kass,“ tutvustas Martha looma ilmse rahuloluga, samas kui too kihutas kui püssikuul lähimate kappide alla ning jätkas peidukohast kurjakuulutavat kräunumist.

Suurepärase näitena kohalikust vastuvõtust, mõtles Jenny kibeda lõbuga, ütles kassi reaktsioon kõik.